

Bělošský nacionalismus má za cíl přesvědčit bělochy, že se nám bude žít lépe odděleně od nebělochů. Terorismus mu škodí a naopak pomáhá našim nepřátelům.

Autor: Greg Johnson

Teroristické akty bělošských nacionalistů – jako bylo vražedné řádění Brentona Tarranta na Novém Zélandu nebo podobné zločiny Roberta Bowerse a Dylanna Roofa – bělošskému nacionalismu škodí a naopak pomáhají našim nepřátelům, a to dokonce přinejmenším čtvero způsoby.

Zaprvé – bělošský nacionalismus má za cíl přesvědčit bělochy, že se nám bude žít lépe odděleně od nebělochů. Teroristické útoky však u řady bělochů vyvolávají sympatie k nebělošským obětem útoků. U bílých liberálů budí touhu barevně ostentativně objímat, oblékat se jako oni a všemožně se jim přizpůsobovat – zatímco naše cíle jsou přesně opačné. Proto je násilí zjevně ke škodě naší věci.

Zadruhé je také naším úkolem přesvědčit svět, že bělošský nacionalismus je řešení, nikoliv příčinou mezinárodních konfliktů. Teroristé, kteří se identifikují jako běloští nacionalisté však toto poselství svými činy podkopávají.

Zatřetí vlevá etnonacionalistický terorismus energii do žil levice. Nabízí jí příležitost k okázalým projevům vlastní morálnosti, vytváření mučednických kultů a vyvolávání morální paniky. Naše šance postavit se levici budou tudíž jednoznačně lepší, zůstane-li levice letargická a demoralizovaná, nikoliv plná energie a poháněna rozhořčením.

Začtvrté slouží tyto vlny morální hysterie s oblibou jako záminka pro další represi bělošských nacionalistů, konkrétně pak omezování naší svobody slova i práva nosit

zbraň. I zde jsou tak důsledky očividně kontraproduktivní.

Každý rozvázný člověk si předtím, než se pustí do boje, v duchu vyhodnotí a srovná své silné a slabé stránky a přednosti i slabiny protivníka. Pojdme tedy i my učinit takovouto krátkou rozvahu.

Rasově uvědomělých bělochů je málo. Tvoříme vlastně jen celkem nepočetnou menšinu. Chybějící nám peníze, kompetentní vedení i organizace. Nemáme institucionální moc ani vliv. Na oplátku však na své straně máme pravdu, morálnost i praktická řešení. Chápeme, že rasová a etnická rozmanitost uvnitř jedné společnosti vedou k odcizení, napětí, nenávisti a násilí. Jako jediní také předkládáme proveditelnou alternativu: Nejprve zastavit další navyšování diverzity a následně obnovit nebo nově vytvořit rasově a etnicky stejnorodé domoviny pro všechny skupiny, jež o ně stojí.

Naše silné i slabé stránky jsou zrcadlovým obrazem slabin a předností našich protivníků. Zastánci globalizace a multikulturalismu se mohou opřít o masovou podporu. Povedlo se jim přesvědčit dokonce i velkou většinu našich vlastních lidí, tedy prvních obětí diverzity, aby se postavili na stranu svých tyranů a uzurpátorů. K dispozici mají neomezené finanční prostředky: v případě nouze si peníze mohou jednoduše vytisknout (narážka na FED – pozn. DP). Mají odhodlané vedení a všichni političtí předáci napříč spektrem pracují pro ně. My žádné politiky, kteří by nás skutečně zastupovali, nemáme. V rukou pak naši protivníci drží také vládu nad vedoucími společenskými institucemi: akademickou sférou, církvemi, ekonomikou i vládou (včetně ozbrojených složek).

Postoje systému však mají i významné slabiny. Především se celé pojetí globalizace a multikulturalismu zakládá na pomýlených představách o podstatě dobré společnosti a systému falešné morálky, který dává bělochům vinu za to, co jsme nespáchali a na druhé straně vymýšlí nebělochům nekonečné výmluvy a důvody pro jejich selhání a přestupky. Tito odporní pokrytci káží ostatním diverzitu, ale sami se jí vyhýbají. Jelikož jsou zodpovědní za politiku nesoucí katastrofické plody, musejí lhát, aby zamaskovali jimi způsobené kalamity a svalili vinu na nevinné. A aby toho nebylo málo, jsou tito lidé morálně zkažení, hysteričtí, zvrhlí a pošetilí.

Kde bychom tedy s přihlédnutím k těmto slabinám a přednostem – našich i protistrany – měli na naše nepřátele útočit? Měli bychom podnikat výpady proti jejich nejsilnějším pozicím, nebo naopak těm nejzranitelnějším? A jak náš útok vést? Tím, v čem jsme silní, nebo tam, kde nám síly scházejí? Nejmoudřejší strategií je útočit na slabá místa nepřítele tím, čím jsme silní. A naopak nejhlupejší strategií by byl výpad pro nejmocnějším baštám protivníka našimi nejslabšími zbraněmi.

V demokratickém soupeření je porazit nedokážeme. Lépe by se nám nevedlo ani v ozbrojeném střetnutí nebo válce peněženek. Můžeme se jim však více než rovnat kvalitou svých argumentů a memů. Dokážeme je opakovaně ostouzet, zesměšňovat a pokořovat. Pravda a morálka jsou totiž na naší straně. Na intelektuální a kulturní frontě tohoto střetnutí vládneme ohromnou převahou a proto bychom měli na jejich slabá místa útočit právě

z těchto pevných pozic.

Vynikajícím příkladem takového aktivismu je tzv. **alternativní pravice**, povětšinou anonymní online síť bělošských nacionalistů a národních populistů, která se v letech 2015 a 2016 stala postrachem systémových konzervativců a nejenergičtějším segmentem příznivců Donalda Trumpa. Na vrcholku její dráhy byl na alternativní pravici vpravdě ohromný pohled: byla ztělesněním účinné metapolitiky v akci. Dařilo se jí skutečně postupovat kupředu a měnit smýšlení lidí. Vždyť to byla také hlavní příčina volání levičáků po tvrdší kontrole sociálních sítí a rušení účtů našich lidí: nebavilo je prohrávat s námi jednu výměnu za druhou.

Některým to však příliš stouplu do hlavy a pokusili se přenést memy z virtuálního do skutečného světa. Jak jsme ale zjistili po fiasku „**Hailgate**“, anonymní webové memy – zvláště ty národně socialistického stříhu – ve skutečném světě příliš nefungují. V roce 2017 jsme po smršti veřejných demonstrací a projevů zjistili, že bělošští nacionalisté nedokáží bez následků obstát proti organizované levici. I často ze zločinců složené bojůvky **Antify** se totiž mohou spolehnout na shovívavost a dokonce pokradmou podporu systému. Všichni z krajně levicových aktivistů, kteří během Trumpovy inaugurace demolovali Washington, D. C., nakonec vyvázli bez trestu. Naopak na lidi pravicové orientace, kteří se jen bránili „antifašistické“ agresí, dopadla mocná ruka zákona plnou vahou. Naše organizace jen s problémy čelí právní ofenzivě a některé z nich jsou nuceny vyhlásit bankrot, protože jednoduše nemáme dostatečné prostředky k tomu, abychom dokázali vrátit úder.

V letech 2015 a 2016 jsme dobyli ohromných vítězství výpady proti nejslabším místům nepřítele našimi nejmocnějšími zbraněmi. V roce 2017 jsme utrpěli tvrdé porážky, protože jsme sami sebe přesvědčili, že s protivníkem můžeme svést vyrovnaný boj tam, kde je nejsilnější a my nejslabší. Tyto prohry sice byly poměrně jasně předvídatelné, bohužel však v pozicích činit rozhodnutí nebyli ti správní lidé.

Od té doby došlo ke shodě na návratu k tomu, co fungovalo: metapolitika, tj. budování společenství a online propaganda, a aktivismus ve stylu identitářů, kteří usilují o vyvážení co nejvyššího dopadu na veřejné povědomí s co nejmenšími riziky a náklady pro své aktivisty. Sice nemáme tolik zbraní a peněz jako protistrana, máme však lepší argumenty. Umíme být vtipnější, chytřejší a „víc cool“ než oni. Je v našich silách změnit smýšlení lidí a establishment to nedokáže zvrátit.

Bělošští nacionalisté vyjdou vítězně z každé slušné debaty, a čím déle proto budeme moci zůstat ve veřejné sféře, tím více lidí si získáme na svou stranu. S jejich počty roste také pravděpodobnost obnovení bělošských domovin.

Každý teroristický čin nějakého bělošského nacionalisty – vlka samotáře – se však okamžitě stává záminkou k dalšímu utužení cenzury, rušení účtů i internetových stránek a represí všech bělošských nacionalistů, včetně těch, kteří s podobnými zločiny nemají vůbec společného.

Naštěstí jsem pevně přesvědčen, že naše poselství není hned ze dvou zásadních důvodů

možné úplně potlačit a umlčet.

Zaprvé – systém se snaží všechny okolo i sám sebe přesvědčit, že jedinou překážkou v dosažení celosvětové multikulturní utopie jsou skeptici jako my, kteří se s využitím svobody slova snaží lidem ukázat, že multikulturalismus a globalizace jsou něco špatného. Ve skutečnosti jsou ale hlavní hybnou silou vzestupu bělošské politiky identity katastrofické důsledky samotné globalizace a multikulturalismu. I kdyby se tak elitám zcela podařilo nás umlčet, konec bělošské politiky identity by to nebyl. Ať už se totiž my, bělošští nacionalisté, snažíme burcovat naše lidi sebevíc, náš podíl na jejich narůstajícím povědomí je jen nepatrným zlomkem v porovnání se „zásluhami“ systému a jeho agresivního prosazování multikulturalismu a globalizace. Přesto je zásadní, aby naše hlasy byly i nadále slyšet, a my tak mohli našim lidem pomáhat v dosažení hlubšího porozumění problémů a nabídnout jim schůdné alternativy ke stávajícímu systému.

Zadruhé by nás systém mohl zcela a kompletně umlčet jedině tehdy, pokud by „vytáhnul internet ze zásuvky“. Nic takového však kvůli závislosti světové ekonomiky na počítačové síti není možné. Přestože nás tak ale cenzura nemůže zastavit, nepochybně je v jejích silách nás zpomalit a každý den zpoždění znamená další bělochy, kteří budou muset trpět nebo zemřít – nebo se nikdy nenarodit – kvůli tomu, že nemáme své vlastní země. Proto Brenton Tarrant v březnu 2019 nezabil jen těch více než 50 muslimů na Novém Zélandu. Usmrtil i nespočet bělochů oddálením dne, kdy získáme zpátky své domoviny.

Někdo mě na tomto místě jistě nařkne z víry v iluzi, že se z této krize dostaneme skrz *volební urny*. Má odpověď je prostá: K vytvoření bělošských domovin vedou mnohé cesty, včetně vyhraných voleb. Ať už naše domovina vznikne jakýmkoliv způsobem, bude k tomu potřeba podstatně více bělošských nacionalistů. Kde je vzít? Konverzí, tj. změnou jejich smýšlení. Obloukem se tak vracíme zpět k *metapolitice*.

I v případě, že jediná možná cesta k bělošskému státu podle vás vede přes revoluci, musí být prvním krokem propaganda. Budete lidem muset vysvětlit, *co je to* bělošský nacionalismus a *proč* je ve stávající situaci potřeba. Právě to musí všichni bělošští nacionalisté, ať už si stezku vinoucí se ke konečnému vítězství představují jakkoliv, dnes dělat. Krom toho budete lidem muset také přesvědčit, že právě revoluce je tou ideální cestou k dosažení cíle. Ani to však ještě nestačí – bude třeba přeměnit ochotné posluchače v revolucionáře – a protože šance revoluce na úspěch rostou, pokud s vaší věcí více lidí sympatizuje a méně se staví proti ní, budete muset přesvědčit i je.

Proto mé doporučení hlasatelům revoluce zní jasně: pusťte se do přesvědčování lidí.

Zkuste se zamyslet nad tím, co je hlavní překážkou úspěšného oslovení a získání „veřejného mínění“. Nepochybně cenzura a umlčování (*deplatforming*). Zamyslete se znovu, jaké jsou nejběžnější záminky cenzury a umlčování našich myšlenek. Jednoznačně násilné činy jako Tarrantovo vražedné řádění. Zastánci revoluce – pokud to myslí vážně – by tak měli vystupovat proti terorismu uvnitř hnutí stejně rezolutně jako my ostatní.

Jak bychom mohli terorismus bělošských nacionalistů zastavit? Napadají mě čtyři užitečná doporučení.

Zprvé musíme rozebrat intelektuální zdůvodnění a ospravedlňování terorismu, o což se pokouším mj. i tímto esejem.

Zadruhé musíme zahrnout posměchem a ostouzením všechny neřesti a hloupé chování, jež k terorismu přispívají. Na mysli mám mj. ovzduší antiintelektualismu, nevážnosti, dětinského *larpování* a tvrdohlavosti, nihilismu, machistická gesta, paranoiu, pesimismus a mentalitu apokalypticky binárního absolutismu.

Zatřetí musíme vyloučit každého, kdo na našich webech, setkáních nebo uvnitř organizací vyzývá k násilí.

Začtvrté, když snad narazíme na někoho, kdo věrohodně vyhrožuje spácháním teroristického činu, musíme to být my, kdo uvědomí policii.

Poslední bod vyvolává jistou míru kontroverze: policie se při interakcích s nacionalisty nemůže pochlubit pověstí neposkrvněné poctivosti. I když si ale snad policie nezasluhuje naši spolupráci, neznamená to, že bychom snad byli povinováni mlčením lidem jako Brenton Tarrant či Robert Bowers. Ti koneckonců našim snahám objektivně škodí: vždyť sám Tarrant se nijak netajil tím, že jedním z jeho dílčích cílů bylo vyprovokovat zásah proti bělošským aktivistům, aby nám nezbyl jiný prostředek k působení na veřejný diskurz než terorismus.

Tarrant poslal peníze rakouským identitářům právě proto, aby je „spojil“ s terorismem a poskytnul tím státu ideální záminku došlápnout si na ně. V mých očích se proto zásadně neliší od Antify. A nikdo se přece nemůže dovolávat nějakých závazků nepřátelským infiltrátorům uvnitř našeho hnutí. Jejich odhalení by nebyl práskání (*doxing*) ani zrada kamarádů. Totéž pak platí o člověku Tarrantova nebo Bowersova stříhu. Nepatří k nám a raději bych se od nich distancoval na policii před atentátem, než se o to marně pokoušel po jejich dokonaném činu v médiích.

Když navíc dáte otevřeně na vědomí, že na lidi vyhrožující terorismem zavoláte policii, razantně snížíte četnost případů, kdy budou podobná témata ve vaší společnosti probírána, a vy tak získáte jistý odstup jak od opravdových magorů, tak i agentů-provokatérů Systému.

Terorismus je taktika, ze které čpí neklamný odér zoufalství. Zoufalé časy po zoufalých opatřeních skutečně volají. Rád bych však chtěl ukázat, že naše časy přece jen nejsou tak zoufalé, jak si mnozí z nás myslí. Ano, jak ostatně stojí v mé knize *The White Nationalist Manifesto*, dlouhodobé demografické trendy bělošské populace opravdu jsou značným důvodem ke znepokojení. Pokud se nám je nepodaří zastavit a zvrátit, ztratíme nejprve postupně kontrolu nad všemi svými zeměmi a poté se coby rasa jednoduše zařadíme mezi vyhynulé druhy.

I v těch nejhorších scénářích je však náš zánik vzdálen několik století a dokonce i v těch částech bělošského světa, kde už narozené bílé děti nějakou dobu tvoří menšinu, ještě nějaký ten čas potrvá, než budou mladí neběloši moci volit a politicky uplatnit svou demografickou převahu. A až ta doba nastane, není ostatně nikde psáno, že mnozí z našich lidí konečně

nebudou ochotni a připraveni omezit volební právo nebo se s volebními urnami rozžehnat nadobro. Proto máme na nápravu desítky let: 20, 30 nebo 50, v závislosti na stavu země, kde žijeme. Proto máme víc než dost času pečlivě se zamyslet nad správnou cestou ke znovu uchopení kontroly nad směřováním vlastních zemí. Situace zatím není tak zoufalá, aby se lidé museli uchýlovat k násilí.

Krom toho také platí, že navzdory znepokojivosti dlouhodobých demografických trendů lze vysledovat celou řadu střednědobých sociálních a politických trendů, jež se vyvíjejí v náš prospěch. Rád bych svým čtenářům doporučil knihu dvojice britských politologů Rogera Eatwella a Matthewa Goodwina *National Populism*. Národní populismus podle nich živí zejména čtveřice trendů.

Tím prvním je rostoucí *nedůvěra* lidu vůči systému ve všech bělošských zemích. Jsem přesvědčen, že ve Velké Británii musí dnes být míra nedůvěry blízko historickým maximům, když je nyní zcela zjevné, že elity žádný Brexit nepřipustí, bez ohledu na přání lidu. Tato nedůvěra v systém by se měla přetavit v otevřenost lidí k radikálním alternativám jako bělošský nacionalismus.

Druhým je destrukce, konkrétně *destrukce* identity multikulturalismem a imigrací. Eatwell a Goodwin dokonce připouštějí, že není nic morálně špatného na tom, když chce národ zachovat etnickou a kulturní skladbu své země. Není nic ohavného chtít svým dětem předat zemi v podobném stavu, jako když jste se narodili. Proto stále více lidí podporuje národní populisty, jejichž politika směřuje k zastavení multikulturalismu a imigrace.

Třetím, autory pozorovaným, trendem je *strádání*, konkrétněji likvidace životní úrovně dělnické a střední třídy globalizací. I to žene lidi do náruče populismu, jelikož populisté slibují protekcionismus a reindustrializaci. A na to lidé, kteří mají stále neobytnější pocit, že na jejich děti a vnoučata čeká tvrdší a chudší život, velice ochotně slyší.

Tím posledním trendem je obecné politické *přeskupení*: s tím jak bude stále více voličů požadovat národně populistickou politiku, zpřetrhají své často dlouholeté spojení s tradičními středovými politickými stranami.

Eatwell s Goodwinem píše, že všechny tyto trendy mají hlubší kořeny a nelze tak čekat, že by v blízké budoucnosti ustoupily nebo vymizely. Jsou dokonce přesvědčeni že, politický establishment může vzedmutou vlnu populismu zneutralizovat jedině zapracováním některých z programových bodů populistů. Nastává tak konec hegemonie globalismu a národní populismus se začíná hlasitě ucházet o své místo na slunci. Bělošský nacionalismus lze pak považovat jen za nejradikálnější a vnitřně nejsourodější formu národního populismu. Jak bude stále více lidí ochotných naslouchat tomu, co říkáme, otevřou se také příležitosti nasměrovat politické dění našim směrem na celá desetiletí dopředu. Rozhodně tedy nyní není vhodná chvíle na to poddat se lidem, kteří káží kontraproduktivní postup a úplnou marginalizaci našich myšlenek.

I když ale třeba věříte, že na inteligentní akci nezbývá dost času, něco hloupého a kontraproduktivního nás tak jako tak nespasí. Proto byste se i tak měli snažit udělat tu správnou věc – a doufat, že se ohledně časového harmonogramu mýlíte a vše nakonec přece

jen dobře dopadne.

Rád bych se stručně vyjádřil i k morální argumentaci na obranu Tarranta a dalších teroristů hlásících se k našim myšlenkám či hnutí, s nimiž jsem se setkal.

Nemají lidé individuální i kolektivní právo na sebeobranu? Jistěže máme. Když vás někdo napadne, měli byste adekvátně zareagovat.

Terorismus ale jako sebeobrana nepůsobí – působí jako akt agrese vůči nevinným lidem. Možná s tím budete nesouhlasit, možná je podle vás třeba dívat se na podobné činy jako na sebeobranu. Znovu se ale oklikou vracíme k problému smýšlení veřejnosti a nutnosti jeho proměny.

Mezi činem a jeho smyslem však může být nemalý rozdíl. Pro dosažení skutečné politické změny je pak jeho smysl podstatně důležitější než čin samotný. Momentálně se naši protivníci nacházejí v pozici, kdy mohou našim lidem diktovat, jaký význam ten který teroristický čin má. Z toho plyne, že jedinými hmatatelnými politickými změnami, které od aktů terorismu spáchanými bělošskými nacionalisty můžeme očekávat, je další zesílení represe a cenzury rasově smýšlejících bělochů.

Někdo mi položil upřímně míněný dotaz: „V čem se od sebe liší a Brenton Tarrant a **Karel Martel**?” Odpověď je velice prostá. Karel Martel byl právoplatný vůdce svého oddaného lidu, zatímco Tarrant osamělý střelec, všeobecně morálně odsuzovaný jako nemorální zrůda. Po jeho útocích s našimi myšlenkami sympatizuje méně lidí než před nimi. Jestli se vám to nelíbí, co s tím hodláte udělat? Pochopitelně se budete muset pokusit změnit smýšlení lidí.

Podle jiných jsou zas naše elity i vlády natolik zkorumpované a plné se zločinci a vetřelci spolupracujících zrádců, že máme plné právo postavit se jim na odpor se zbraní v ruce. Nemá člověk právo postavit se sám proti nespravedlnosti? Svrhnout tyranu revolucí? Samozřejmě, bez stínu pochybností: vláda, která nevládne v zájmu svého lidu, je nelegitimní a my pak nemáme jen právo, ale dokonce *povinnost* se jí postavit.

Zbývá si ovšem zodpovědět otázku, odkud se do toho pustit. Jaký je nejrozumnější přístup ke změně režimu? I v tomto případě byste se měli nejprve podívat na vaše i protivníkovy přednosti a slabiny a z tohoto hodnocení následně vyjít. Tarrant se rozhodl špatně. Jeho plánem bylo vyprovokovat omezení svobody projevu a práv spojených s držením zbraní. To mělo podle něj vyvolat v lidech takový odpor, že – a to i beze zbraní nebo účinné možnosti vzájemné komunikace – měli *nějak* spojit síly a zahájit lidovou revoluci. Ano, jeho plán byl takto stupidní.

Takže ano, lidé i národy mají právo na sebeobranu, stejně jako na to vzít spravedlnost do svých rukou tam, kde je stát zklamal. Ano, lidé mají právo svrhnout nespravedlivé režimy. Rozdíl mezi úspěchem a nezdarem při těchto nebezpečných podnicích obvykle spočívá v tom, zda máte podporu veřejného mínění nebo ne. Proto musíme v každém z těchto scénářů začít od úspěšné proměny smýšlení, tedy dosažení metapolitických předpokladů a podmínek

politického úspěchu.

Někteří lidé to zcela absurdně karikují jako výzvu „nedělat nic“. Jejich výtky samozřejmě nejsou o mnoho víc než slova v kyberprostoru. Pokud tedy „nedělám nic“ já, platí totéž i o mých kritikách. Pravdou ovšem je, že všichni z nás „něco dělají“, a to dokonce něco velmi důležitého. Diskutujeme o tom, jak lze dospět k vítězství – což je ve zkratce metapolitika.

Sun-c' kdysi řekl: „Vítězný válečník nejprve zvítězí – a teprve pak odchází do války, zatímco poražený nejprve jde do války a teprve pak se snaží zvítězit. „Nejprve zvítězit“ znamená připravit si nezbytné podmínky ještě předtím, než se pustíme do bitvy. Totéž platí i pro metapolitiku. Teroristé jako Tarrant se však po hlavě vrhají do bitvy v naději, že jejich triumf už nějak zajistí někdo další. Tato pošetilost je jistou cestou k porážce.

Nemohu si pomoci – tato strategická tupost je podle mě alespoň z části způsobena v alternativně-pravicovém prostředí všudypřítomným ovzduším ironie a lehkovážnosti. Pokud mám pravdu, je nejvyšší čas vymazat velice rychle tento domýšlivý „alt-right“ škleb z tváře hnutí dobře míněnou i mířenou ranou. Dokud se z nás totiž nestanou mnohem serióznější lidé, těžko se budeme moci postavit nejzávažnější krizi v dějinách naší rasy.

Úvaha Grega Johnsona **Against White Nationalist Terrorism** vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 5. srpna 2019.